

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, čj. MSK 7015/2018, sp. zn. DSH/15121/2017/Sru, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2018, čj. 18 A 7/2018-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Ostravy (dále jen „magistrát“) v rozhodnutí ze dne 10. 4. 2017 shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 4 000 Kč. Žalobce se dopustil přestupku tím, že jako řidič motorového vozidla překročil dne 5. 12. 2016 nejvyšší dovolenou rychlost v místě nejméně o 25 km/h. Žalobci byla v Moravské Ostravě, na ulici Varenská ve směru k ulici Novinářská v blízkosti přechodu pro chodce u tenisových kurtů, naměřena silničním laserovým rychloměrem ProLaser III/Pl - DOK II okamžitá rychlost jízdy po odečtení odchylky nejméně 75 km/h. Nejvyšší dovolená rychlost je však v obci stanovena na 50 km/h.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2018 změnil rozhodnutí magistrátu tak, že pokutu snížil na částku 3 500 Kč; ve zbytku rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[5] Konkrétně namítl nesprávnost závěrů krajského soudu, který jako nedůvodné vyhodnotil žalobní námitky týkající se chybějících odkazů na příslušná zákonná ustanovení. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu totiž stanoví pouze sankční rozmezí. Správní orgány pak podle stěžovatele chybně neodkázaly rovněž na § 11 a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

[6] K závěrům krajského soudu, které se týkají zavinění, stěžovatel uvedl, že povědomí o „*lokaci v obci*“ není totéž, co povědomí o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h. Názor, že stěžovatel si musel být vědom, že jede rychlostí o 25 km/h, vyšší je nereálný. Podle stěžovatele něco takového může říci „*leda ten, kdo nikdy neřídil BMW, neboť ve vozech BMW (zejména v jejich vyšších třídách) je subjektivní vnímání rychlosti nižší*“.

[7] Krajský soud sice stěžovateli přisvědčil, že správní orgány odůvodnily formu zavinění poměrně stroze (tedy nepřezkoumatelně), ale nepovažoval toto pochybení za natolik zásadní, aby představovalo důvod pro zrušení rozhodnutí, což je podle stěžovatele v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016-37.

[8] Podle stěžovatele krajský soud také chybně nepřisvědčil žalobní námitce, že se správní orgány nezabývaly splněním podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu. Stěžovatel na této námitce trvá, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že nebylo měřeno na přechodu pro chodce, ani v jeho bezprostřední blízkosti (není vidět na fotografii); rychlost byla zřejmě měřena mimo místo určené policií.

[9] Krajský soud také nesprávně vypořádal námitku, v níž stěžovatel vytýkal, že snímky z měřiče jsou nekvalitní a nestandardní. Krajský soud jen obecně zopakoval, že důkazy obsažené ve spise jsou dostatečné pro osvědčení, že rychloměr byl ověřen, policista proškolen atd. K výtce, že se žalovaný nezabýval důkazními návrhy stěžovatele, krajský soud konstatoval, že za dané situace byly důkazní návrhy nadbytečné, neboť závěry správních orgánů mají oporu ve správním spise. Podle stěžovatele však bylo měřeno lidarem, nikoli radarem.

[10] V této souvislosti stěžovatel rovněž vytkl krajskému soudu, že nesprávně vypořádal žalobní námitku, v níž bylo namítáno, že na snímku (fotografii) není záměrný kříž, což stěžovatel v kasační stížnosti rozvedl rozbořem fotografií.

[11] Podle stěžovatele krajský soud dále nepřezkoumatelně posoudil otázku porušení zákazu dvojího přičítání. Porušení této zásady se totiž správní orgány dopustily, neboť při úvaze o výši sankce zohlednily tytéž skutečnosti, na základě nichž dovodily naplnění skutkové podstaty daného přestupku.

[12] K žalobní námitce, že není zřejmé, zda správní orgány při ukládání sankce posoudily formu zavinění (vědomá nedbalost) jako okolnost přitěžující nebo polehčující, krajský soud pouze konstatoval, že jako jedinou polehčující okolnost správní orgány hodnotily, že skutek neměl žádné následky. V takovém případě však podle stěžovatele správní orgány hodnotily nedbalostní formu zavinění jako okolnost přitěžující, což nevysvětlily, přestože se obecně jedná o okolnost polehčující.

[13] Podle stěžovatele nemůže obstát ani obecný závěr krajského soudu, že sankce byla uložena v konkrétní výši. Stěžovatel vznesl konkrétní žalobní námitky, podle nichž správní orgány opomenuly vyhodnotit jako polehčující okolnost, že se jednalo o čtyřproudovou komunikaci, která je od chodníku oddělena širokým travnatým pásem. Dále pominuly, že v daném místě se nepohybují chodci, neboť se nejedná o centrum obce, ale o komunikaci, na které typicky bývá v ostatních městech rychlost dopravním značením zvyšována. Společenská nebezpečnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti na takové komunikaci je podle stěžovatele podstatně nižší.

[14] Dále stěžovatel vytkl, že krajský soud neposoudil žalobní námitku týkající se nezohlednění délky řízení o přestupku.

[15] Krajský soud nijak nereagoval ani na námitku, že žalovaný nevzal v úvahu skutečnost, že stěžovateli bude učiněn záznam tří bodů do karty řidiče.

[16] Podle stěžovatele není správný názor krajského soudu, že ve výroku o nákladech řízení postačí poukázat na § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a příslušnou vyhlášku. Odkaz na § 79 odst. 1 zákona o přestupcích by však přesto neměl žádnou relevanci, protože toto ustanovení ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného již neexistovalo.

[17] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že uvedení způsobu platby pokuty je pouze informativní. Podle stěžovatele výrok rozhodnutí neinformuje, ale zavazuje. Pokud správní orgány ve výroku stanovily, že pokutu je možné uhradit jen určitými způsoby platby, omezily stěžovatele na právu pokutu zaplatit i jinak.

[18] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] NSS úvodem konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že zástupce stěžovatele používá typizované námitky, které uplatňuje opakovaně v mnoha jiných obdobných případech (zejména změření nesprávného vozu, měření v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, ovlivnění správnosti měření tzv. slip effectem atp.). Užití takových námitek jistě neznamená, že by jim soud neměl věnovat pozornost, nepochybně mohou být uplatňovány důvodně, nicméně jejich věrohodnost je za uvedených okolností *prima facie*

zpravidla nižší. S ohledem na uvedené není vadou, pokud se krajský soud některými námitkami zabýval stručně, reagoval na jejich celkovou podstatu, nikoliv na každý dílčí argument, případně v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů (viz obdobně rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 152/2017-30, či ze dne 5. 6. 2019, čj. 3 As 255/2017-28).

K chybějícím právním ustanovením v rozhodnutích správních orgánů:

[22] NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, konstatoval: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“ V souvislosti s námitkou stěžovatele, která se týká ustanovení, podle nichž byla uložena sankce (pokuta), je třeba zdůraznit, že citované usnesení rozšířeného senátu se týká právních norem odpovídajících skutkové podstatě správního deliktu.

[23] Ve vztahu k námitce týkající se chybějícího odkazu na § 11 a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí je možné připustit, že podle § 68 odst. 2 správního řádu je třeba, aby správní orgán uvedl právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. To nicméně neznamená, že je nutno uvádět veškerá ustanovení zákonných i podzákonných předpisů, která s věcí souvisí. Je třeba pouze uvést všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Ustanovení, jejichž absenci stěžovatel nyní namítá, se netýkají skutkové podstaty přestupku, ale podmínek ukládání sankce (pokuty). Přestože je třeba při jejím ukládání uvést, o jaká ustanovení se správní orgán opírá, aby byla vyloučena možnost libovůle a svévole a byly dodrženy další principy správního trestání, není nutno ve výroku rozhodnutí uvádět veškerá ustanovení, která vytvářejí samotný rámec pro jejich ukládání v přestupkovém řízení. Povinností správních orgánů tak je uvést ve výroku rozhodnutí pouze tu právní úpravu, která je pro danou věc co nejspecifičtější, nikoli právní úpravu obecnou (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2019, čj. 8 As 228/2018-53). Této své povinnosti správní orgány v projednávané věci dostály a kasační námitky jsou v tomto směru nedůvodné.

[24] Obdobné platí rovněž pro povinnost správního orgánu odkázat ve výroku na konkrétní ustanovení, dle kterého je ukládána povinnost zaplatit sankci. Postačí, pokud správní orgán ve výrokové části při stanovení výše náhrady nákladů řízení uvede odkaz na § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, který povinnost náhrady stanoví. Magistrát v nyní projednávané věci výrok doplnil rovněž údajem, že částka 1 000 Kč je paušálně stanovena vyhláškou Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb. Není

tedy pochyb o tom, podle jaké právní úpravy byla stěžovateli náhrada nákladů řízení v konkrétní výši uložena (srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2019, čj. 8 As 228/2018-53).

[25] Není důvodná ani námitka, že § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného již neexistoval. Rozhodnutí magistrátu bylo vydáno dne 10. 4. 2017, tzn. za platnosti a účinnosti zákona o přestupcích. V části týkající se náhrady nákladů řízení bylo rozhodnutím žalovaného správně potvrzeno, protože v době vydání svého rozhodnutí magistrát postupoval podle platné a účinné právní úpravy.

Místo spáchání přestupku:

[26] Stěžovatel namítal, že nebyla splněna podmínka § 79a zákona o silničním provozu, neboť policie povolila měření pouze na přechodu pro chodce, přičemž z podkladů pro rozhodnutí údajně vyplývá, že rychlost vozu stěžovatele nebyla měřena na přechodu, resp. v jeho bezprostřední blízkosti.

[27] Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

[28] Požadavky na konkretizaci místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti specifikoval NSS tak, že „nelze požadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. [...] V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným“ (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39).

[29] Ve výroku rozhodnutí magistrátu je místo spáchání přestupku vymezeno takto: „v Moravské Ostravě, na ulici Varenská ve směru k ul. Novinářské v blízkosti přechodu pro chodce u tenisových kurtů“. Z fotografie vozidla stěžovatele je zřejmé, že jeho rychlost byla změřena těsně poté, co přešel přechod pro chodce (téměř ve středu fotografie je za jedoucím vozidlem stěžovatele zřetelně vidět dopravní značka označující přechod pro chodce). Ze souhlasného stanoviska Policie ČR ze dne 27. 6. 2016 plyne, že policie vydala souhlasné stanovisko s měřením rychlosti vozidel prováděným Městskou policií Ostrava na území města Ostravy v době od 1. 7. do 31. 12. 2016, a to rovněž v úseku „Moravská Ostrava, Varenská – přechod u tenisových kurtů (oba směry)“.

[30] Z uvedených skutkových zjištění je bez jakýchkoli pochybností zřejmé, že magistrát ve výroku svého rozhodnutí specifikoval místo spáchání přestupku správně. Ke spáchání přestupku skutečně došlo v blízkosti přechodu pro chodce, a to v úseku určeném policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Námitky stěžovatele, které vznesl k místu spáchání přestupku a jeho vymezení ve výroku rozhodnutí magistrátu, jsou nedůvodné.

Ke správnosti provedeného měření:

[31] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěry správních orgánů a krajského soudu, který konstatoval, že z fotografického snímku je zřejmé, že bylo změřeno vozidlo BMW s registrační značkou X, které bylo řízeno stěžovatelem.

[32] NSS konstatuje, že v případě přestupků, které spočívají v překročení dovolené rychlosti, povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty (resp. strážníky). V obecné rovině lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70, nebo ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 As 476/2018-32).

[33] Stěžovatel se pokusil podrobně vysvětlit, proč spatřuje nesprávnost v závěrech krajského soudu a správních orgánů, přičemž součástí kasační stížnosti učinil rovněž fotografie měřeného vozidla. Fotografie, na které stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje, se však netýkají vozidla stěžovatele – BMW, r. z. X, ale vozidla Škoda, r. z. X, které v této části kasační stížnosti stěžovatel dokonce označuje za své vozidlo. Již z tohoto důvodu nelze této kasační námitce přisvědčit. V obecné rovině pak NSS k otázce správnosti měření odkazuje na rozhodnutí správních orgánů a rozsudek krajského soudu, které považuje za plně přezkoumatelné a správné.

[34] V této souvislosti je nedůvodná také námitka týkající se nevyhovění důkazním návrhům stěžovatele (např. ohledání rychloměru, provedení k důkazu ohledně tzv. slip effectu dokumenty od BBC a Daily Mail, znalecký posudek a vyšetřovací pokus). Krajský soud správně dovodil, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné, neboť skutkový stav byl bezpečně prokázán již důkazy, které byly provedeny ve správním řízení (srov. též bod [32] tohoto rozsudku).

[35] Terminologická nepřesnost v použití pojmů „lidar“ a „radar“ nemůže mít bez dalšího za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů či krajského soudu. Ostatně v obou případech je princip těchto zařízení stejný – radar i lidar měří čas mezi vysláním, odrazem a zachycením odrazu. Nadto pojem „lidar“ je složeninou slov „light“ (světlo) a „radar“; tj. otrocky přeloženo „světelný radar“.

K otázce zavinění:

[36] Stěžovatel dále namítl nedostatečné odůvodnění závěrů žalovaného o zavinění ve formě vědomé nedbalosti.

[37] NSS ve shodě s krajským soudem připouští, že rozhodnutí správních orgánů jsou v tomto směru poměrně obecná. Nicméně vzhledem k tomu, že v případě přestupků postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že má jít o úmyslné porušení předpisů (§ 3 zákona o přestupcích), a skutková podstata § 125c odst. 1 písm. f)

bodu 3 zákona o silničním provozu požadavek úmyslu nestanoví, má NSS za to, že postačuje konstatování správního orgánu o tom, že stěžovatel se dopustil daného skutku z vědomé nedbalosti. Ostatně již v rozsudku ze dne 22. 8. 2018, čj. 2 As 67/2018-42, NSS dovodil, že pokud se „*pachatel dopustil přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě tak dle Nejvyššího správního soudu zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že ohrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušeností řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání ohrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní*“. O takový případ se jedná rovněž v nyní posuzované věci. Stěžovatel je držitelem řidičského oprávnění již od roku 2004 (výpis z evidenční karty řidiče), nejvyšší dovolenou rychlost překročil významným způsobem (nejméně o 25 km/h, přičemž nejvyšší dovolená rychlost činila 50 km/h), a to v obci. K námitkám stěžovatele lze rovněž dodat, že kdyby si za dané situace stěžovatel nebyl vědom takto značného překročení rychlosti, patrně by ani nesplňoval kritéria pro obdržení řidičského oprávnění (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2018, čj. 10 As 238/2017-54), a to bez ohledu na značku vozidla, které řídil.

K porušení zásady zákazu dvojího přičítání:

[38] NSS neshledal důvodnou ani kasační námitku údajného porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[39] Zákonodárce má jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti za obecně nežádoucí jev, a proto jej postihuje. Za účelem jemnějšího rozlišení jednotlivých typových situací překročení je strukturuje do určitých skutkových podstat definovaných mírou překročení (menší, střední, vyšší) a místem překročení (obec, mimo obec). Každé takovéto skutkové podstatě odpovídá zákonné rozmezí pokuty, které je v závažnějších případech doplněno o možnost uložit další sankci (zákaz činnosti).

[40] Je samozřejmé, že je-li znakem skutkové podstaty překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém intervalu nedovolených rychlostí „nad limitem“, nemůže být jakousi další přitěžující okolností pachatele přestupku (správního deliktu), že překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Stejně tak, je-li znakem skutkové podstaty překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, nemůže být jakousi další přitěžující okolností to, že se skutek stal v obci. Potud – v obecné rovině – jsou úvahy stěžovatele výstižné a přiléhavé je i poukaz na rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 As 280/2016-23, a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52.

[41] Není však dvojím přičítáním, pokud při úvaze o konkrétní výši sankce uvnitř zákonného rozpětí správní orgán bere v úvahu míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti (větší překročení v rámci dané skutkové podstaty zásadně povede k citelnější sankci, samozřejmě uvnitř zákonného rozpětí pokuty) i další okolnosti (konkrétní místo, kde se tak stalo, a např. míru jeho přehlednosti, hustotu provozu, viditelnost a jiné povětrnostní

či obdobné poměry aj., tedy vše, co může mít význam zejména pro posouzení možného ohrožení jiných osob rychlou jízdou) a případně i specifické individuální vlastnosti osoby, jíž je sankce ukládána. Například je-li součástí skutkové podstaty, že přestupek musí být spáchán v obci, bývá zcela namístě pro účely stanovení sankce uvnitř zákonného rozpětí rozlišit, v jaké části obce se tak stalo. Právě takto, tedy důkladně individualizovaným posouzením správního deliktu, je při úvaze o výši sankce třeba postupovat (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2020, čj. 2 As 357/2018-60).

[42] Z rozhodnutí správních orgánů, která tvoří jeden celek, není patrné, že by při ukládání pokuty ze zákonných individualizačních hledisek jakkoli vybočily. Správní orgány v projednávané věci v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry přihlédly k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám, jakož i k osobě stěžovatele. Již magistrát v souladu se závěry rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2020, čj. 2 As 357/2018-60, konstatoval, že k překročení rychlosti došlo v pondělí v době odpolední dopravní špičky, kdy lze očekávat vyšší pohyb vozidel i chodců. Proti tomuto závěru stěžovatel v odvolání ničeho nenamítal. Za situace, v níž stěžovatel skutečnosti, ve kterých spatřoval polehčující okolnosti (jedná se o čtyřproudovou komunikaci, která je oddělena od chodníku širokým travnatým pásem, v místě se nepohybují chodci, komunikace neleží v centru města atd.), uvedl až v žalobě, nemohly se s nimi logicky správní orgány jakkoli vypořádat. Správním orgánům tedy za popsaného stavu nelze vytýkat, že jako k jediné polehčující okolnosti přihlédly k tomu, že jednání stěžovatele nevedlo ke škodlivému účinku v podobě vzniku škody na majetku či zdraví osob.

[43] Stěžovateli přitom nelze ani přisvědčit, že skutečnost, že přestupek byl spáchán ve formě vědomé nedbalosti, je vždy okolností polehčující. Naopak, skutečnost, že pachatel přestupku věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit chráněný zájem, ale přesto tak učinil, lze v určitých případech s ohledem na další okolnosti spáchání přestupku (zejména značné překročení nejvyšší dovolené rychlosti) spatřovat okolností přitěžující. Zejména však NSS zdůrazňuje, že § 12 zákona o přestupcích ani nestanoví správním orgánům povinnost důsledně odlišovat přitěžující a polehčující okolnosti. Postačí, když přezkoumatelným způsobem popíší, ke kterým skutečnostem při ukládání výše sankce přihlédly a ke kterým nikoliv (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016-44, rozsudek ze dne 28. 6. 2017, čj. 6 As 301/2016-36, či rozsudek ze dne 20. 12. 2017, čj. 6 As 297/2017-34). Této povinnosti správní orgány v projednávané věci dostály.

[44] Stěžovateli lze sice přisvědčit, že krajský soud výslovně nevypořádal žalobní námitky, že při stanovení sankce měly správní orgány zvážit též délku řízení a záznam bodů do karty řidiče, ale z odůvodnění napadeného rozsudku je zjevné, že implicitně tyto námitky vypořádány byly a nebyly shledány důvodnými. Krajský soud totiž s odkazem na rozhodnutí správních orgánů rozvedl jednotlivá kritéria § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a konstatoval, že správní orgány nepřekročily meze správního uvážení. Především je však třeba zdůraznit, že pokud správní orgány při určování výše sankce nezohlednily délku řízení jako polehčující okolnost, nejedná se o pochybení. K této námitce lze blíže odkázat na rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28, konkrétně jeho bod 21, dle něhož by „tato forma ‚kompenzace‘ porušení práva na přiměřenou délku řízení musela být založena

přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“.

K neuvedení bodového ohodnocení:

[45] Pro úplnost NSS konstatuje, že považuje výrok správního rozhodnutí o přestupku za dostatečný i ve vztahu k chybějícímu výroku o bodovém ohodnocení spáchaného přestupku. Takovou povinnost zákon o přestupcích v § 77 nestanoví. Ke stejnému závěru dospěl NSS např. i v rozsudcích ze dne 13. 12. 2016, čj. 6 As 163/2016-39, či ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016-37. Konstatoval v nich, že záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů (resp. jeho hodnocení jako „vedlejšího trestu“) by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku.

Ke způsobům platby pokuty:

[46] Stěžovatel rovněž namítl, že mu magistrát vymezil způsoby platby pokuty úžeji, než stanoví § 163 odst. 3 daňového řádu.

[47] Ani této stěžovatelově námitce NSS nepřisvědčil. Výrok rozhodnutí obsahuje následující formulaci: „*Splatnost sankce pokuty a nákladů řízení v celkové částce 5 000 Kč je stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, číslo účtu 20036-1649297309/0800, variabilní symbol 6060170450*“. Krajský soud správně uvedl, že výrok pouze informuje o čísle účtu a variabilním symbolu případné platby na účet, nestanovuje závazně jediný způsob platby a nevylučuje tím jiné způsoby platby. Tomu ostatně odpovídá i odůvodnění rozhodnutí magistrátu, ve kterém je uvedeno, že „*sankci pokuty a náklady řízení lze uhradit přiloženou poštovní poukázkou, převodem z účtu nebo na pokladně Magistrátu města Ostravy*“. Jakékoli další úvahy o „*informativní části výroku*“ a nemožnosti obrany v daňovém řízení považuje NSS za nadbytečné a míjející se s podstatou věci, tedy s tím, že stěžovatel nebyl nijak omezen na způsobech platby.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[49] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Ondřej Mrákota
předseda senátu